

СОНЦА:
Усход, захад, даўжыня дня:
Мінск — 7.42, 16.08, 8.26;
Віцебск — 7.38, 15.52, 8.14;
Магілёў — 7.31, 15.57, 8.26;
Гомель — 7.24, 15.50, 8.35;
Гродна — 7.58, 16.23, 8.25;
Брэст — 7.50, 16.31, 8.41.

МЕСЯЦ:
Апошняя кадра 17 лістапада.
ІМЯНЫ:
Галакціён, Іона, Рыгора.

ЗВЯЗДА

18 ЛІСТАПАДА 1992 г.
серада, № 232 [22010]

● Выдаецца са жніўня 1917 г.

● БЕЛАРУСКАЯ ГАЗЕТА

● цана 1 рубель

ВОЗГАДАС ВОЗГАДАС

ПА РАЦЭ ДАЛЕКА МАЛАКО ПАЫЛО

РЭЧЫЦА (Ул. Пернікаў). Відаць, у горадзе над Дняпром хто-ніхто так ужо неабеся малочных прадуктаў, што яны, як кажуць, не лезуць у гора. Можна, гэтым і тлумачыцца той факт, што з ёмістасцей маславада нехта зліў у каналізацыю сем з паловай тон абстужанага малака, 4 тоны смятаны і столькі ж кефіру. Такім чынам, па рацэ далёка палылі 223 тысячы 536 рублёў. «Сытых» эмісіяў пакуль што знайсці не ўдалося.

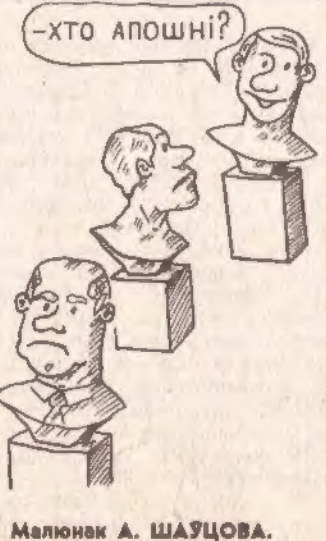
«2164» — ГЭТА СВАЕ

Надаўна ў Мінску адбылося чарговае пасяджэнне Савета па чыгуначным транспарце дзяржаў — удзельніц Садружнасці, па якой была падзелена чыгуначная гаспадарка былога Саюза. У адносінах ад падзелу ішчэй маёмасці (калі галоўны аказіт рабіўся на лічбу нацыянальнага даходу), тут пайшлі іншым шляхам і ўлічылі сярэдне-статыстычную колькасць вагонаў, якія на працягу апош-

ніх пяці гадоў штодзённа (у 18 гадзін) знаходзіліся на кожнай з чыгуначных ССД і прыбалтыцы. У выніку Беларусь атрымала 36,098 вагонаў, або 2,39 працэнта да агульнай колькасці. Дарэчы, у бліжэйшыя тры месяцы з дапамогай трафэртаў будучыя накіраваны ўважліва абавязаны іх дзяржаўнай належнасці. На нашых аглядах будзе надпіс «2164», што азначае кодавы нумар і «Беларуская чыгунка».

На цеплаходзе музыка іграла

ГОМЕЛЬ (Ул. Пернікаў). Напэўна, з нагодам таго, што яшчэ не ўдарылі маразы. І гэта садыейнічала правядзенню на Союз вы-правабаванай крылатата па-сажырскага цеплахода «Палесце», які адпраўлены за-казчыку ў Благавешчанск. Гэта ўжо дзесятае па ліку судна, вырабленае сёлет гомельскімі карбеламі. Акрамя таго, яны змайстравалі і восем надзейных у ра-бце буксироваўшчык-штур-хачоў. За дзесяць месяцаў суднабудавальніц — судна-раман завод атрымаў дзе-сяць мільёнаў рублёў выш-папаванага прыбытку.

Малюнак А. ШАУЦОВА.

ДА БЕРАГОУ ГВІНЕІ

З Рыжскага марскога порта адпраўлены некалькі ўзораў машын, якія выпускае Мінскі трактарны завод. Далейшы шлях караб-ля ляжыць у Гвінею. Тут, у горадзе Конакры, з 2 па 9 снежня пройдзе міжнарод-ны аўтамабільна-сельска-гаспадарчы салон з удзе-лам буйнейшых сусветных вытворцаў тэхнікі такога роду.

— Наша задача, — сказаў галоўны эксперт заводу знешнегандлёвай фірмы Вячаслаў Бомберу, — пра-вінціх на рынак Заходняй Афрыкі, дзе і зараз маркі «Беларусь» неадымае. З гэтай мэтай для міжнарод-нага паказу выбраны трак-

тар «Беларусь» МТЗ-522, а таксама міні-трактар «МТЗ-082 БС» і мотоблок «МТЗ-08 БС» з амерыканскімі рухавікамі. Яны асяшчаны наборам сельскагаспадар-чых прылад — прычынам, плугам, бараной, акульнікам і касілкам.

На жаль, на шляху ка-рабля з экспанатамі МТЗ у Афрыку ўзніклі цяжкасці. Марская бура, якая раз-гарэлася ў гэтыя дні, паста-вила пад пагрозой своечас-нае прыбыцця грузу ў Гві-нею і ўдзел трактаравадо-цаў у апошняй сельскагас-падарчай выстаўцы ады-дзячага года.

Алег ПРАЦЬКО.

ПРАЦЭС ПАЙШОУ?

Старт доўгатэрміновым экалагічным даследаванням вынікў Чарнобыля дала, будзем спадзявацца, мін-ская рабочая нарада вучо-ных розных краін свету. Яе мэтай было стварэнне Чар-нобыльскай экалагічнай до-следнай сеткі (ЧЭДС). На сустрэчы было заслухана 12 дакладаў па маніторын-гу атэрааксіі і генетыч-наму маніторынгу, экалагіі чалавека і вывучэнню стану чарнобыльскай навакольнай асяроддзя. Што на сустрэчы ці не ўпершыню гучала сур'ёзная крытыка ў адрас МАГАТЭ. У прыватнасці, член-карэспандэнт АН Ук-раіны Э. Сабатковіч падкрэ-сліў: МАГАТЭ не зацікаўле-на ў аказанні нам дапамогі, толькі мы самі павінны зна-ходзіць выйсце са становіш-ча.

На гэтай генеральнай са-скрат Міжнароднага ра-дзёкалагічнага супольнас-тва прафесар Р. Кірхман заўважыў: пан Сабатковіч, іван КІСЯЛЕЎ.

РЕФЕРЕНДУМ МЯСЦОВАГА МАШТАБУ ТАКСАМА ПАД ПЫТАННЕМ

Яшчэ не паспелі ўцыхнуць страсы ад амерыканізму са сці Вярхоўнага Савета Беларусі пытанні аб рэспубліканскім рэфэрэндуме, які скандальна вакол таго ж пытання ўзнік у Глуску. Вядома, глусчане патрабавалі адстаўкі не беларускага парла-мента, а толькі свайго, мясцовага, органа ўлады — раённага Савета народных дэпутатаў.

Яшчэ ў верасні ініцыятыў-ная група паддала заяву аб свабодзе рэгістрацыі ў райвы-канком і на працягу месяца чакала пасведчання аб рэ-гістрацыі, пасля чаго можна было пачынаць збор подпі-саў. Аднак замест гэтага іні-цыятары дакаваліся ад рай-выканкома рашучай адмовы. У лісце, падпісаным старш-ней райвыканком, гаворыцца, што фармулёўка пытан-ня, якое павінна было выно-сіцца на рэфэрэндуме, не ад-павядае закону, згодна з якім права роспуску мясцо-вага Савета належыць толь-

кі Вярхоўнаму Савету Бе-ларусі. Між тым, члены ініцы-ятыўнай групы, расцаніўшы такое рашэнне як незакон-нае, звярнуліся ў адпавед-насці з артыкулам 10 Закона аб рэфэрэндуме ў суд. Не-вядома, якое будзе канчат-ковае рашэнне ў Глуску, але мы маем звесткі, што ў Че-рыкаве (той жа Магілёўскай вобласці) ў падтрымку ра-ённага рэфэрэндуму ўжо на-вадзаны сабранны подпісы. Ча-мусьці суседзі ніякага папу-швання заканадаўства не знайшлі.

ПРЭС-КАНФЕРЭНЦЫЯ В. КЕВІЧА

НА ХВАЛЯХ ІНЕРЦЫІ?

Садружнасць напярэдні сваёй гадавіны перажывае не лепшыя часы

Пазнаўшы Старшыню Са-вета Міністраў рэспублікі В. Кебіча прэс-канферэнцыя для журналістаў, на якой расказаў аб выніках сустрэчы кіраўнікоў урадаў СНД у Маскве.

Галоўнае пытанне сустрэчы — статус Садружнасці. Як за-значаў прэм'ер, статус абмер-каваны і прапанаваны на раз-гляд кіраўнікоў дзяржаў на сустрэчы ў Мінску, якую мяр-куюцца правесці 4 снежня. Але гэта галоўнае пытанне па сутнасці на прэс-канфэрэн-цыі неадымае. На гэтай па-план, уступіўшы месца больш наладзеным, больш канкрэтным. (Між іншым, як можна было эразумець, амерыканцы мно-гіх з іх на сустрэчы ў Маскве часам насілі неафіцыйны характар.)

Найперш В. Кебіч сказаў: «Вялікі адказ» ён не зра-біў: чаго чакалі — да таго і прышлі. На яго думку, не ўдалося дабіцца галоўнага — аднаго існасця двухбакова-га рэгулявання краіны. Варта нагадаць, што зарад узвас-разлікі паміж рэспублікамі бы-лага Саюза робіцца на двух-баковай аснове. Напрыклад, наша рэспубліка можа апа-даць расійскую прадукцыю толькі сроткамі, вывучанымі ад продажу нашай прадукцыі на расійскім рынку. Вядома, Прадаўжачы фінансавую

тэму, трэба дадаць: наша рэспубліка папярэдні ў Расіі з 40 мільярд рублёў так званай тэхнічнага крэдыту (80 мільярд гэтага крэдыту мы ўжо ўзялі), які трэба будзе вяртаць пэўнымі таварнымі па-стаўкамі. Адсутнасць расійскіх грошай у нас у многім тлум-ачыцца тым, што не аплата наша прадукцыя, якая, з да-волу сказаць, «прададзена» непаўназначным расійс-кім прадпрыемствам.

Іншае адно пытанне, якое называецца захран наш эканамічнай інтэрас: зводзіцца да мінімуму, да некалькіх па-ціў, у прыватнасці ў Расіі, дзяржаў. У наступным годзе яна, напрыклад, не збіраецца трымаць цэны на нафтапра-дукты. Гэта значыць, кожнай рэспубліцы трэба будзе вы-ходзіць неспасадна на адбы-чы, на нафтавыя канцырны і дамаўляцца аб закупках іх. Вядома, па дагаворных, а значыць, няйначай, сусветных цэнах. Прычым у памерах так каго, якіх будучы выдзелены, Расіі таксама збіраецца па-множыць павольна ўвесці экспор-ты палатна. На што В. Кебіч заўважыў: тады ўважліў і м. «Вечнае» пытанне сустрэч — тэма кампаніі ў Астанкіне. Да-кумент па ёй зноў не прыня-ты, і зноў спатыкнуліся на фінансавую — маёмасны пункт.

Увогуле, як зазначыў В. Кебіч, была спроба старэйш тэлека-мпаніі Ягора Якаўлева. Раздзел парка чыгуначных вагонаў — яшчэ адно пытанне парадку дня. Ва ўсім разе, пэўная колькасць вагонаў нам дастаецца, а вось з гандлё-вага флоту... В. Кебіч па-даміў такі факт: самы буйны танаж застаўся ў Латвіі, ён нават пераўзыходзіць танаж Расіі, прычым у шмат разоў. Словам, з гандлёвага флоту ў СНД, відаць, няма чаго і дзя-ліць. Краіны ж Балтыйскага пытанне павяжваюць і, напры-клад, на пярэпашні амерыка-налі іх дзяржавы адсутнічаюць. Затое на дзяльбу чыгуначнага транспарту з'явіліся. Праўда, гэтага нахабства ім не дарава-лі (пытанне падняла беларус-кая дэлегацыя) і не прынялі іх у разлік. Хоць, вядома, іх «ка-валак», калі ўсё так і застаецца, усё роўна будзе больш спакуслівы.

На прэс-канферэнцыі закрэ-пілася таксама пытанне аб граціках. Па словах В. Кебіча, граціку з Балтыйска будзе ак-рыцца. Увогуле, можна меркаваць, што Садружнасць напярэдні сваёй гадавіны перажывае не лепшыя часы. Працэс разме-жавання, які пачаўся амаль адразу ж пасля іх стварэння, відаць, яшчэ не закончыўся.

Іван БАРАНОВСКИ.

Да візіту прэм'ер-міністра Польшчы ў Беларусь

18 лістапада рэспубліку з афіцыйным візітам наведае Старшыня Савета Міністраў Рэспублікі Польшчы Ханна Сухоха.

Ханна Сухоха нарадзілася ў 1946 годзе ў Пешаве. У 1968 годзе скончыла юрыдыч-ны факультэт універсітэта Імя А. Міцкевіча ў Познані, дзе з 1972 года працуе на кафедры канстытуцыйнага права. З 1982 года выкладае ў каталіцкім універсітэце ў Любліне. Спецы-ялізуюцца перш за ўсё ў галіне законнасці, сістэме арганіза-цыі дзяржавы і праблемах, звязаных з правамі чалавек.

КДБ СУПРАЦЬ КАРУПЦЫІ. ХТО ПЕРАМОЖА?

РЭАЛЬНАЯ ПАГРОЗА ГРАМАДЗЯНСКАЙ
ВАЙНЫ У БЕЛАРУСІ ПАКУЛЬ НЯМА. АДНАК...

Які аб'яў старшыня Камітэта дзяржаўнай бяспекі Эдуард Шыроўскі, дзверы Камітэта для журналістаў адчыніліся і пачаўся тыдзень адкрытых дзявер. Э. Шыроўскі дарэзу павадаў, што яго да-клад аб карупцыі на сесі Вярхоўнага Савета вынік ішчэй рэакцыі, не толькі ў рэспуб-ліцы, але і за мяжой. Асабліва ў ШВА, срот-кі масавай інфармацыі якіх працягваюць аб-мяркоўваць «запаў» КДБ Беларусі — па за-бярніцтву ў вышэйшых званках улады рэспублі-кі. Беларусь так цяпер прадстаўляе, які са-мае карупціраванае посткамуністычнае краіна. Э. Шыроўскі адзначыў, што гэта не зусім так, і што хоць барацьба з карупцыяй будзе вясці-ся не на жшчэ, і на сярцы, аднак не трэба бачыць яе толькі ў адным святле негатыўна. У Міністэрстве бяспекі Украіны і Расіі гэта ба-рацьба лічыцца звычайнай з'явай.

Эдуард Іванавіч запэўніў таксама пры-сутніх, што ўсе матэрыялы па карупцыі ў іх раз-не будучы выкарыстоўваюцца ў палітыч-ных мэтах. Увядзенне КДБ па барацьбе з аргані-зацыяй злачынстваў разам з Міністэр-ствам унутраных спраў збіраецца стварыць спе-цыяльную незалежную камісію на раённым, гарадскім і ішчэй узроўнях, якія са свайго бо-ку змаглі б супраць фактаў службовых зло-жыванняў і «спавы» прыватнасці. «Калі мы архістэмаем высокапастаўленую асобу, — за-значыў Э. Шыроўскі, — на следства ідзе па-года, паўгода на суд, увогуле любая падобная справа цягнецца 2—3 гады. Яе можна ў такіх умовах змагацца з карупцыяй».

Э. Шыроўскі не супраць супрацоўніцтва з БНФ, які таксама збіраецца стварыць сваю камісію па кантролю за зложываннямі нека-рых службовых асоб. Сітуацыя ўскладняецца, але гаворыць аб рэ-альнай небяспецы грамадзянскай вайны па-куль ране. Хоць Э. Шыроўскі заявіў, што яму не падобна намеры асобных дзяржаў з за-ходніх абласцей стварыць уласныя аўтаном-ныя падраздзяленні. Не падобнае старшыня Камітэта дзяржаў-най бяспекі і ішчэйне анічарты партыі ме-сца «Дэмакратыі». Там, дзе ёсць такія дзяр-жа, абавязкова страляе. «Усё мы гэта ўжо праходзілі», — сказаў Э. Шыроўскі. Дыялог іні-цыяваў, што ў прэсе з'явіліся выказванні адносна Армію Крайну для абароны пэўных дыяспер, напрыклад, польскай.

Шмат пытанняў у журналістаў вынік ішчэй про-даж зброі некаторым адзіным супрацоўні-кам Саўміка і МУС. Э. Шыроўскі прызнаўся ў неадпаведнасці свайго ведавання ў гэтым пы-танні. Калі 200 сталова было прададзена асо-бным службовым асобам фактычна незаконна. Аб апыдаках вартаня зброі пакуль не вядома. Ураньне тае, што срот яе ёсць нават вітні-ці з атычымым прычэпам.

Па пагрозе «паўднёвага наплыву» Э. Шыроўскі адказаў, што вельмі ўскладняюць аб-станоўку баманцы з палітычных рэспублік. За працягвай ішчэ не мае ніякіх дакументаў. І яны прыздыжваюць да нас з самымі рознымі намерамі. Што тычыцца крымінальнасці ганд-лю «аўтэнтэчнай» нацыянальнасцю, то коль-касць апошніх на ішчэй рынках скарацілася. Увогуле сустрэча з Эдуардам Шыроўскім прыходзіла з разлікам на дэлегацыю больш да-кладна і сур'ёзнае асялецыне ў «Звяздзе» праблема барацьбы з карупцыяй. Таму мы па-лічылі мэтазгодным надрукаваць асобныя вы-трымкі з даклада Э. Шыроўскага на сесі Вяр-хоўнага Савета Беларусі, які рэдакцыя атры-мала са свайх крыніц.

Інтэр'ю з Э. Шыроўскім, якое ён даў спе-цыяльна для «Звязды», чытайце ў наступным нумары газеты.

Аляксандр КОКТЫШ.

СЯРГЕЙ ГОЦМАНАЎ ПРА ЖАНОЧЫ ФУТБОЛ:

«Жанчыны павінна заставацца прывабнай і грацыёзнай...»

Качацца ў брудзе — не яе прызвание»

Другі па ліку нацыянальным чэмпіянаў па футболе ах да-звысы 93-га ўперні ў свой экватар, тым самым падавраваўшы футбалістам незвычайна працімлівымі і рытарычным пи-таннем: куды падзець такую прадцыю свабоднага часу?

Што да тых, якіх вынік ішчэй першага круга, то няхай іх па-дзясненне застаецца прарогатывай калектывальных спецыялі-стаў і трэнераў, а мы ў сваю чаргу проста хацелі знайсці ігра-ка, які на працягу лета — восні рабіў пэўнае «снадар» на футбольным полі.

Пасля некалькіх «за» і «супраць» выбар спыніўся на нестэ-рачым і (без маладога) легендарным Сяргей Гоцманаве. Так, адзіны толькі пералік яго рэгалій займае сямнаццаць месца: чэмпіён СССР—1982, бронзавы прызёр чэмпіяната-83, уладальнік сярэбраных ўзнагародаў першынства Еўропы 1988 года, нарэш-це, аўтар першага гола нацыянальнай зборнай Беларусі. Акра-мя таго, адзін з рэдкіх легіянераў, які меў добрыя подгу-ці ў прэсе, выступіўшы за англііскі «Саўтгемптан». І разам з тым Гоцманаў зусім не часты гоісч сроткаў масавай інфар-мацыі. Прапагандаўчыну гэтую гутарку, мы спадзяемся, што частка інфармацыйнага вакууму будзе запоўнена канкрэтнымі і дакладнымі адказамі Сяргея Гоцманава напярэдні апошняга ў гэтым годзе кубкавага матча з віцебскім «Лака-матыўцам».

— Без перабольшвання, фут-болу аддадзены лепшыя гады жыцця. Сёння ступіны міль-янаў на Беларусі перажывае гамбокі крызіс. Ці не ўнікае адчування, што пасля столькіх гадоў аддадзанага служэння спор-ту застаўся яе разбітага кары-та? Ці будзе ўсё-такі па Бе-ларусі футбол спортам № 1?

— Па-першае, тое што мы зараз маем, хутчэй не крызіс спорту, а крызіс грамадства. А па-другое, успкі крызіс—з'я-ва часова. Для рэзнімалі патрэбна час, і немалы. Многім сёння проста не да футбола. Выратаванне верніцка разам са ўсеагульнай стабільнасцю. Спадзяюся, хутка.

— Вачамі былога легіянера: у чым асноўнае адрозненне на-шай футбольнай гаспадаркі ад заходнеэўрапейскай?

— Той футбол — адладжаны механізм, раўнапраўная індуст-рыя пачынае з самымі рознымі сферамі жыццядзейнасці. Гле-дзчы на наш падыход да спор-ту ўвогуле, кожны раз пера-конваецца: слабае аматарства з прыемкам дылетанцтва. А калі ў двух словах — неба і зямля.

— А ў адносінах да бале-шчыкаў...

— Не скажу, што ў нас яны горшыя, проста ім так доўга ўсё забаранялі, што нацы ба-льшынцы не ўмелі пармал-на пахваліцца за сваю ка-манду. Усё зводзіцца да нейкіх непэўнаўрных выкрыкаў ў адр-ас каманды-сперніка. Каб многа не гаварыць, проста ка-лі-небудзь прыслухайцеся пад-час зямных трансляцый да рэакцыі іа англііскай, італійс-кай або іспанскіх стадыёнах.

— Сяргей, твой футбольны вааж па Еўропе меў на мэце толькі фінансавы бок?

— У пачатковай фазе ха-целас перш за ўсё наспраба-ваць свае сілы ў катэгоріе мо-цных прафесіяналаў. Ну, а калі «саўдэп» гучна прываліўся ў фінансавую бездань, дык та-рырыялім бок, адпаведна, за-няў належнае месца. І я ніко-лі гэтага не адмаўляў.

— Чым ты растлумачыш не-чаканую тэндэнцыю да вяр-тання беларускіх футбалістаў на «гістарычную радзіму»?

— Я не свярджаў бы, што гэта канчатковы варыянт. Про-ста супала вялікая колькасць вяртанцаў у адзін час. Нехта прыхаў з-за ўзросту, нехта з-за таго, што не апраўдаў на-дзеяў, а хтосьці для таго, каб зноў паехаць. Я, напрыклад, ведаю, што Зыгмунтовіч ужо сядзіць на чамадане.

— А як ты сам глядзіш на тое, каб пайсці па Еўропе на другую кругу?

— Г. зн. не выключана тваё чарговае зніжэнне з Мінска? Не хацелас б зараз нешта аб'явіць аб прагназаванні. Над такім крокам трэба ўсу-рэіс палумаць.

(Заканчэнне на 2-й стар.).

НА ЗДЫМКУ: нялёгкае ноша аўтара першага гола збор-най Беларусі. На шчасце, заўсёды блізка «смы тэхніч-ны» нацыянальнай каманды Андрэй Зыгмунтовіч. Фота Ігара МАКАЛОВІЧА.

У БЕЛАРУСАЎ БЕЛАСТОЧЧЫНЫ

МУЗЕЙ У ГАЙНАЎЦЫ,

у якім будуць кавярня, гатэль, канферэнц-зала...

Дачакацца 6 канца будаўніцтва

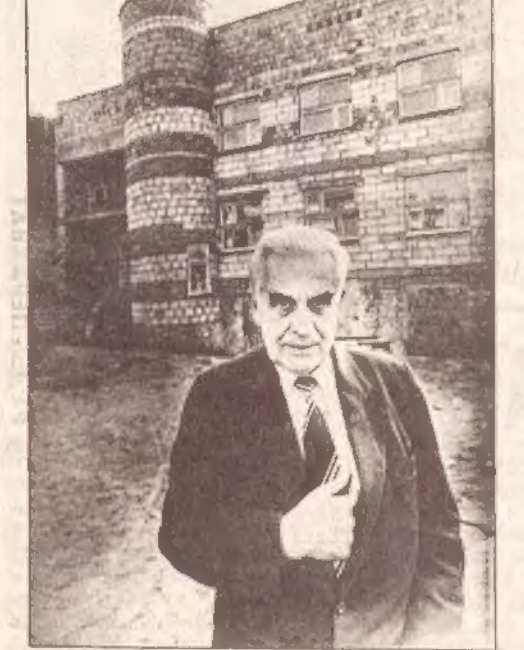
На жаль, на Беларусі мала ведаюць пра гісторыю і сённяшні стан беластоцкага музея — краю, які не можа лічыцца чужым для нашай дзяржавы, бо там спрадзёку жылі і жывуць беларусы. Некалькі гадоў пасля ўз'ядання Заходняй і Усходняй Беларусі беластоцкая вобласць нават уваходзіла ў склад БССР, але пасля яе выдзялення падпарадкавалі сталінскаму аддзелу Берута.

Усходняя сцяна, як называюць гэты рэгіён у Польшчы — адзін з самых эканамічна адсталых у краіне. Беларуская меншасць там усё больш растаньня сярод польскамоўнай сям'і, губляе сваю самабытнасць, страчвае мову і культуру.

Беларусы беластоцкія з надзеяй глядзяць на іх.

Музей помнікаў беларускай культуры (першапачаткова назва мела прагнэ «І рэвалюцыйнага руху») будзе размешчаны ў сучасным цэнтры Гайнаўцы. Будуюць грамадскіх наміганняў ўжо амаль 10 гадоў. Кірую будаўніцтвам старшыня Грамадскага камітэта пабудовы музея Канстанцін Майсёна.

Ідэя стварэння беларускага музея ў Польшчы нарадзілася ў той час, калі ўтваралася БГКТ, — пачынае ён размову. — Дзякуючы старанням актыву таварства, у Беларусі музей узнік ужо даўно. Таварства ў некалькі гадоў у двух дружалюбных будынках, пакуль улады не загалілі зачыніць. Маўляў, па прычыне пажарнай небяспекі. Экспанаты беларускага музея трапілі ў польскі музей у Беластоку, Цеханаўцы і Белавежы. Але да сённяшняга часу польскі бок не выконвае дамоўленасці, паходзіць якой рэчы павінны мець анатацыю на беларускай мове.

рускай і польскай мовах. У польскіх музеях анатацыя дасягае толькі на польскай мове. «Калі мы зварнуліся да лужыцкага ваяводы, той абяцаў дапамагчы ў заважэнне рэчэй, але дырэктар музея ў Цеханаўцы стаў супраць», — кажа Майсёна. — Не хацелася мне гэтага, каб яны не прыдзялілі выхадзіць на судовую дарогу».

Але цяпер што датычыцца будаўніцтва музея. — У 1983 годзе нам удалося перамагчы два паміжканіі ў Гайнаўцы, — прадаўрае расказ К. Майсёна. — Да 1986 года стваралася дакументацыя, а ў 1987 распачалося будаўніцтва, якое ігноруе да сённяшняга часу. Прычына — няхватка грошай. Калі б кожная беларуская сям'я на беластоцкіх ахвяравала на будаўніцтва гайнаўскага музея 50 тысяч злотых, гэта дазволіла б скончыць яго. Але людзі не ахвяруюць, шмат хто ўвогуле не ведае пра будолю.

на ўсход, чакаюць ад беларускай дзяржавы дапамогі і падтрымкі. На жаль, пакуль што гэты спадзяванні марныя. Даводзіцца канстатаваць: Польшча для сваіх супамяненняў на Беларусі робіць несумяшчальнае, больш, чым Беларусь для польскіх беларусаў.

Менавіта таму агенства «РІД» і фірма «Дайно» пры ўдзеле рэдакцыі газеты «Звязда» выраілі прыватны гаспадарства, каб прыцягнуць увагу да праблем беларусаў, што жывуць на захад ад Буга, расказаць пра іх клопаты. Будуючы сваю нацыянальную дзяржаву, мы не павінны забываць пра тых, хто трымаў звязаны з Беларуссю агульнай гісторыяй, культурай, мовай.

Баліць, баліць душа ў спадара Майсёна за справу. Можна, гэта прафесійны гонар — за свае жывыя будаўніцтва больш за што аб'ектаў, а можна адзіна аданасць беларускай справе на беластоцкіх. Бо толькі вельмі адданым сваёй справе чалавек можа будаваць для грамадства музей пры ўсёй адсутнасці інтэрэсу з боку апазіцыі.

Грамадскі камітэт налічвае 350 чалавек, праўдзены складзецца з 15, а прэзідыум, які так званы рабочы гурт, — 7 чалавек. Але неспрадна займацца справай Майсёна. Можна, таму і церпіць справа, што пайшлі на прыватны, сацыялістычным шляхам, калі ўсе даданыя да справы, а рабці няма каму. Апошнім часам пачала дапамагаць Беларусі. Таварства «Рэдаіма», згуртаванне «Вяшчальніцтва» дапамагаюць у асноўным будаўніцтвам даверы. Сто тон цэменту, 146 кв. метраў мармуру, дэкаратыўныя ўваходыныя дзверы — ярыпунны пералік дапамогі. Але што моцна зноў нашы культурныя ўстановы, якія самі знаходзяцца на дзяржаўнай датыцы?

А тыя чыжыкі, з якімі К. Майсёна перадавае мятно з боку Беларусі? Калі падлічваеце кошт тавару і падатак, які трэба за яго заплаціць, то сума дасягае той жа дачы, калі б яго купілі ў Польшчы. Дзіўна, што такая ж дапамога з польскага боку для суахчыннікаў на Беларусі вызвалена ад усіх мыхіх падатак? Таму польскі Дом культуры ў Гродне будзе пабудаваны за год.

Што ж будзе мець беларусы беластоцкія, калі скончыцца будаўніцтва? Тры вялікія, вельмі арыгінальныя па архітэктурным будынік агульнай плошчай 2,700 кв. метраў. У першым будзе неспрадна сам музей, паміжканіі для захавання экспанатаў, рэстаўрацыйныя майстэрні. У другім — паміжканіі для канферэнцый, кіназала, кавярня. У падвале вялікая колькасць малых паміжканіі пад краны. У трэцім — гаспадарчыя службы, гасцініца. Спадар Майсёна хоча, каб музей стаў агульным домам беларусаў Усходу і Захаду.

Пры ўсім захваленні будучыні, няясна, каму будзе належаць музей юрыдычна, хто яго будзе ўтрымліваць (прадугледжана 21 штатная адзінка, а гэта як мінімум паўмільярда злотых у год) і ці ёсць якая-небудзь канцэпцыя яго выкарыстання. Не здарылася б так, што, абанкруціўшыся, БГКТ зачыніць свае права на яго, як «адзіна беларуская арганізацыя». Быў прэзідэнт, калі кіруючыцца БГКТ запатрабавала ад іных «незалежных» арганізацый (якія не маюць дзяржаўнай датыцы) плаціць арэнду плату за карыстанне паміжканіі Беларускага таварства. Тыя адлічылі, што таёй збярэцца на ўласных кватэрах. У выніку прайграла агульная справа.

Так і з будучым выкарыстаннем будынка музея. Калі беларускія арганізацыі і грамадства не знойдуць згоды і паразумення паміж сабою, сцены музея рызыкуюць убацьчыць зацяжы канфлікт. А пакуль беларусы ў Беластоку шукаюць выйсця ў спрэчках паміж сабою, Майсёна будзе цэнтр беларускай культуры...

Г. БАБІН. (РІД).

На здымку: Канстанцін МАЙСЁНА.
Фота РІД.

РЭЖА ПУБЛІКАЦЫІ

У апошні час на старонках рэспубліканскіх газет, па радыё і тэлебачанні ўсё больш пашырае і гаворыць пра нальзавычынны рост злчыннасці. Нярэдка аўтары ставяць мэту запалахаць абыякавасцю, паказваюць неадастатковасць тых мер, якія прымаюцца ўрадам рэспублікі па барацьбе са злом. Шчырае абурэнне з высокіх і нізкіх трыбун выказваюць дэпутаты на сесіях розных узроўняў. Тым не менш, лавіна злчыннасці ўсё нарастае.

У газетах, па радыё, у кіно і па тэлебачанні ўсё часцей сталі з'яўляцца рэпартажы, артыкулы, перадачы, кінакарціны, якія нагадваюць добрыя медыячныя дапаможнікі для зладзеяў, рабаўнікоў, рэжэіраў.

Метадычныя парады злчынцам?

Напрыклад, у «Звяздзе» быў апублікаваны артыкул «Грошы на бочку: што такое рэкет у нашым разуменні». Прачытаўшы артыкул, маладога абыбоку або нават інтэлігентнаму юнаку вельмі захочацца падацца ў рэжэіраў. Рэжэірам быць цікава і прыбыткова. З артыкула вынікае, што міліцыя на розных прычынах з ім змагацца не ўмее і не хоча. Затрымалі там некую групу рэжэіраў, але яны ўсе ўзялі вышталіся з сеткі. У названым артыкуле гучаць і слушныя

прапановы па абароне следка злчынстваў, валапшніцкаму ўмоў працы і быту супраціўляюцца міліцыі, наогул ставяцца пытанне аб прызначэнні законаў па барацьбе з арганізаванай злчыннасцю.

У «Народнай газеце» і «Советской Белоруссии» таксама аўтары даволі ўдала практыкуюць у плане асветлення метадаў рэкету ў Польшчы, дзе ўжо ўсе вэкасіі па гэтай «прафесіі» запавяны нашымі суахчыннікамі.

Наогул, у выхавальнай дзейнасці псіхалогі і педагогі заўважваюць нейкую мяжу. Пераступілае яе ў выхавальнай рабоне — і вы ўжо не выкрываеце нейкую адмоўную з'яву, а прапагандаеце яе менавіта сваёй волі. Адзін з лектараў у школах Гродзенскага раёна так «выкрываў» нармаваны, што менавіта расказаў пра тры спосабы прыгатавання наркатых рэчываў. А падлеткі вырасцілі кошы адзін раз ды папрабавалі, што гэта такое. Прышлось пасля візіту гэтага

гора-выхавальніка менавіта працаваць усім, каб пазбавіць дзяцей ад гэтай атруты.

Словам, на маю думку, не варта ператвараць нашы выданні ў сьвайго роду тэратычныя дапаможнікі для прахадзіцеля. Прышла пара зварнуцца да пазітыўных з'яў нашай сучаснасці, фарміраваць нацыянальны ідэал, выхаванне ў нашых дзяцей беларускую гісторыю. Наўжо ж мы не можам ні ва ўчарашні, ні ў цяперашнім часе знайсці сваіх герояў, з якіх будучы браць прыклад падлеткі і юнакі? Давайце разам шукаць іх!

Віктар ТАРАНЦЕВ,
прафесар Гродзенскага
дзяржаўнага ўніверсітэта
імя Я. Купалы.

10—11 лістапада парламент разглядаў Закон «Аб нацыянальных меншасцях у Рэспубліцы Беларусь» у другім чытанні. Прадстаўнікі нацыянальных суполак, якія прысутнічалі на пасяджэнні, былі расчараваныя. Напярэкі і дапаўненні да прэкта Закона, падрыхтаваныя дэпутатамі, Камісія па нацыянальных меншасцях і міжканіі адносінаў, на іх думку, ўсё выхадзіць з прэкта, які і без таго не быў канкрэтным. Прадстаўнікі гэтых суполак выказалі сваё расчараванне старшні камісіяй М. Сямінічу, іншым дэпутатам і супрацоўнікам камісіяй.

У адказ жа пачулі, што камісія проста выратоўвае Закон, ідзе на максімальны кампраміс, каб ён увогне быў прыняты, бо ні сьведомы нацыянальнай апазіцыі, ні «традыцыйная большасць» не надала заіхвалены ў гэтым Законе ўвогуле. Першыя баіцы, што ён неўсім чынам будзе пераходзіць беларускаму нацыянальнаму адраджэнню, другія заб'ядуць не дзяржаўна нацыянальным навукам, і не зведомым іх самі, відавочна, не магі з разуменнем паставіцца да нацыянальных клопатаў ішых... Так і атрымаўся нейкі закон-сірата, якому ні парламентарыі, ні Камісія па нацыянальных меншасцях і міжканіі адносінаў не імкнуліся надаць канкрэты і дакладнасці.

Стварэнне ўражанне, што прымаўся ён, відць, не дзея аддадзеным міжканіі адносінаў у рэспубліцы, а дзея Савета Еўропы і іншых міжнародных арганізацый... Але і гэта няблага, калі ўлічыць, што ў нас падобнага Закона раней не было ўвогуле і што можна было сумавацца нават у тым, ці возможна за яго прэзэрвацыя перагруканая пасля прыняцця каніі гэта сесія парламента.

Але так ці іначэй, мы будзем апошнім з нашата «кутка» былой імперыі, што прыняў гэкі Закон. У Літве, Латвіі, на Украіне падобныя акты прыняты і дзейнічаюць ужо год, а то і два-тры. Канешне, гэта кепска, што мы апошнія. Але і няблага, бо магі выкарыстаць вопыт суседніх краін.

У цэлым можна сказаць, што Камісія Вярхоўнага Савета Рэспублікі Беларусь па нацыянальных меншасцях і міжканіі адносінаў улічыла напружанне ў былых рэспубліках, Кіеўскай, напрыклад, у вочы падобнаства канцэптуальнай пабудовы нашэга Закона з літоўскім і нават літальнае супадзенне некотарых падпунктаў.

Асабліва цікава з гэтага пункту погляд параўнаць не сам Закон ішч Літоўскай ССР «Аб нацыянальных меншасцях», а Закон ЛР «Аб уваенні змяненняў і дапаўненняў...» у яго, бо ён паказвае, на чым літоўцы ўжо спатыкнуліся. Адзін з аб'язав артыкула 2 літоўскай парламент змяніў літальна на наступную рэдакцыю: Літоўская Рэспубліка гарантуе «права на навучанне на роднай мове шляхам стварэння ўмоў для існавання дзіцячых дашкольных устаноў, урокаў і агульнаадукацыйных школ, а таксама груп, факультэтаў і філіялаў у ВНУ, што ратуе выхадзіць, наставіцтва і ішых спецыялістаў, неабходных для заадавальнага запатрабавання нацыянальных абшчын». Дарэчы, у Літве гэты пункт выконвае няблага — напрыклад, другі год існуе кафедра беларусістыкі ў Віленскім педуніверсітэце, працуюць рускія, польскія, агульнаадукацыйныя школы, ствараецца беларуская гімназія. А што маем мы?

Шматдавожныя клопаты лўржы Мінска адкрылі сваю школу не прынеслі пёўкі. Дык што ўжо гаварыць пра кафедру ў пед-

МЕНШАСЦІ МАЮЦЬ ПРАВА...

культуры-асветныя і навукальныя? «Культуры-асветныя» — а дама. Бо хто пярэ ўстаноўцы, ці адносіцца, напрыклад, агульнаадукацыйная нацыянальная школа да культуры-асветніцкай устаноў? Атрымалася знадта неканкрэты ў параўнанні з артыкулам літоўскага закона. А вось падытоўка спецыялістаў для заадавальнага культурных інтарэсаў меншасцей будзе «жыццёва ў межах навукальных устаноў рэспублікі і на аснове даагавораў... з нацыянальна-культурнымі аб'яднаннямі». (Платна, ці як?). Артыкулы складзены так, што дзяржава можа і не варушыцца ў гэтым плане — гэта таксама будзе законным. («Няма магчымасці» — і ўсё тут, дзяржава і чыноўнікі нічым не абавязаны, аказваецца).

Артыкул 8. нашага Закона амаль супадае з артыкулам 14 Закона Літальскай Рэспублікі «Аб саадыном развіцці нацыянальных і этнічных груп Латвіі і іх права на культурную аўтаномію» і гучыць так: «Нацыянальныя культурныя таварствы (аб'яднанні) нацыянальных меншасцей маюць права ажыццяўляць гаспадарчую дзейнасць у адпаведнасці з заадавальнага Рэспублікі Беларусь». Толькі літальскі варыянт адрааінавацца ішч адным абзацам у артыкуле, ака ў нашым прэекце няма: «Нацыянальны культурныя таварствы карыстаюцца падатковымі

закона, відць, не спатанялі б з лўржыскай ды ішых суполак грошы за радыё і тэлефр... Невядома, як далей у нас будзе, бо наш Закон і ў гэтым пытанні прэзэрва каніі: дзяржава гарантуе «права на друк і распаауджыванне інфармацыі на роднай мове».

Гэты падпункт, дарэчы, — адзін з нямногіх, ака ў нас паслядзейні разгарэлі спрэчкі. Дэпутаты нават выказвалі сваю баяз перад нейкімі інфармацыйнымі дыверсіямі нацменшасцяў, а Зянон Пазняк прыстаўляў усіх тых ма бельгіяні, якія ў нас змогуць скупіць усю інфармацыйную прастору...

На гэтым фоне залішні парламентарскі гучыць артыкула 21 12 беларускага Закона: «Грамадзяне Рэспублікі Беларусь, якія адносіцца сабе да нацыянальных меншасцей, павінны выконваць Канстытуцыю Рэспублікі Беларусь і ішых спецыялістаў, неабходных для заадавальнага запатрабавання нацыянальных абшчын». Дарэчы, у Літве гэты пункт выконвае няблага — напрыклад, другі год існуе кафедра беларусістыкі ў Віленскім педуніверсітэце, працуюць рускія, польскія, агульнаадукацыйныя школы, ствараецца беларуская гімназія. А што маем мы?

закона, відць, не спатанялі б з лўржыскай ды ішых суполак грошы за радыё і тэлефр... Невядома, як далей у нас будзе, бо наш Закон і ў гэтым пытанні прэзэрва каніі: дзяржава гарантуе «права на друк і распаауджыванне інфармацыі на роднай мове».

Гэты падпункт, дарэчы, — адзін з нямногіх, ака ў нас паслядзейні разгарэлі спрэчкі. Дэпутаты нават выказвалі сваю баяз перад нейкімі інфармацыйнымі дыверсіямі нацменшасцяў, а Зянон Пазняк прыстаўляў усіх тых ма бельгіяні, якія ў нас змогуць скупіць усю інфармацыйную прастору...

На гэтым фоне залішні парламентарскі гучыць артыкула 21 12 беларускага Закона: «Грамадзяне Рэспублікі Беларусь, якія адносіцца сабе да нацыянальных меншасцей, павінны выконваць Канстытуцыю Рэспублікі Беларусь і ішых спецыялістаў, неабходных для заадавальнага запатрабавання нацыянальных абшчын». Дарэчы, у Літве гэты пункт выконвае няблага — напрыклад, другі год існуе кафедра беларусістыкі ў Віленскім педуніверсітэце, працуюць рускія, польскія, агульнаадукацыйныя школы, ствараецца беларуская гімназія. А што маем мы?

закона, відць, не спатанялі б з лўржыскай ды ішых суполак грошы за радыё і тэлефр... Невядома, як далей у нас будзе, бо наш Закон і ў гэтым пытанні прэзэрва каніі: дзяржава гарантуе «права на друк і распаауджыванне інфармацыі на роднай мове».

Гэты падпункт, дарэчы, — адзін з нямногіх, ака ў нас паслядзейні разгарэлі спрэчкі. Дэпутаты нават выказвалі сваю баяз перад нейкімі інфармацыйнымі дыверсіямі нацменшасцяў, а Зянон Пазняк прыстаўляў усіх тых ма бельгіяні, якія ў нас змогуць скупіць усю інфармацыйную прастору...

На гэтым фоне залішні парламентарскі гучыць артыкула 21 12 беларускага Закона: «Грамадзяне Рэспублікі Беларусь, якія адносіцца сабе да нацыянальных меншасцей, павінны выконваць Канстытуцыю Рэспублікі Беларусь і ішых спецыялістаў, неабходных для заадавальнага запатрабавання нацыянальных абшчын». Дарэчы, у Літве гэты пункт выконвае няблага — напрыклад, другі год існуе кафедра беларусістыкі ў Віленскім педуніверсітэце, працуюць рускія, польскія, агульнаадукацыйныя школы, ствараецца беларуская гімназія. А што маем мы?

Гэты закон не аднісць да ліку перацарговых, у якіх мае неадкладную патрэбу маладая незалежная дзяржава. Многія краіны Заходняй Еўропы выдатна абыходзіцца без падобных актаў, пры неабходнасці кіруючыцца Дэкларацыяй правоў чалавека. І ніхто з гэтай нагоды не адчувае сабе пакару джанімам, хоць у дэкларацыях, заўважу, выкладзены толькі самыя агульныя прынцыпы і зусім не дэталізавана, якія школы і сады маюць права адкрываць меншасці і з якіх фондаў трэба браць на гэта грошы.

І ўсё ж Вярхоўны Савет Беларусі палічыў патрэбным такі закон прыняць. Відць, паўпываў прыклад нашых паўночных і паўднёвых суседзяў (хоць сітуацыя з нацыянальнымі меншасцямі, а тым больш з правамі чалавека і на Украіне, і ў Прыбалтыцы значна адрозніваецца ад сітуацыі ў Беларусі). Больш таго, прыняцце гэтых заадавальнага актаў ў сумежных дзяржавах кіраві і выклікае напружанне ў міжканіі адносінаў. Што ж, будзем лічыць, што наш парламент захаче апраўдзіць і папярэдзіць магчымыя канфлікты на гэтай глебе. Ці справіўся ён са сваёй задачай?

Тыя, хто назіраў за дэбатамі ў аўдэальнай зале Дома ўрада, бачылі: працяглы дыскусій абмеркаванне прэекта закона не выклікала. І не таму, што парламентарыя большасці нібыта індывідуальна ставіцца да нацыянальных праблем, а апазіцыя заіхвалена як быццам у выключна нацыянальных інтарэсах беларусаў. Проста пасля ўнесеных паправак і даправак прэект цалкам адпавядаў прынятым міжнароднага права ў галіне правоў чалавека і нацыянальных меншасцей. (Гэта паверджана адпаведнымі камісіямі і экспертамі, і нават запісана ў прэамбуле закона). Аспірвалі міжнародныя нормы не ўзяліся ні правыя, ні левыя, — і гэта зусім натуральна.

Беларускі закон адрозніваецца ад падобных законаў, прынятых у краінах Балтыі і на Украіне. Адрозненні гэтыя не закранаюць фундаментальных, прынятых палітыкаў і дацячаць у асноўным расшыфравкі амету саабых артыкулаў. Гэта дало некаторым пад-

КАФТАН

ЧУЖЫЯ ПАМЫЛКІ — ДОБРЫ НАСТАЎНІК,
АЛЕ НЕ ПРЫКЛАД ДЛЯ ПЕРАІМАННЯ, НАВАТ КАЛІ
УЧЫНІЛІ ІХ ПРЫЗНАНЫЯ ДЭМАКРАТЫ

год назад закон аб грамадзянскасці, які не ўзялі за прыклад латальскіх ці эстонскіх законаў, а пайшлі на «кулявы варыянт»? Што, у нас менш «мігрантаў» ці ў меншым заняпадзе нацыянальная культура і мова?

Тое ж і з законам аб нацыянальных меншасцях. Назіраючы за вопытам суседзяў, трэба рабіць вывады з іх памылак, а не паўтараць іх на той сумнішальнай падставе, што прыбалты, маўляў, апрадужаюць нас у справе дэмакратызмаці.

Можна падрабязна, дэталёва рэгуляванне права чалавека карыцца ці паліцыя выхадзіць на нацыянальных салду, вучыцца ў нацыянальнай школе і ВНУ і нават жыць у нацыянальным сельсавеце. Можна запісаць, што грошы на гэта павінны брацца са спецыяльнага дзяржаўнага фонду. Можна, урэшце, вызначыць усіх прадстаўнікоў нацыянальных меншасцей ад падаткаў, гарантываць ім беспаспелнае права вышчаць на усіх радыё і тэлеканалах і ў дзяржаўных газетах, а для большай гарантаванасці гэтых правоў стварыць спецыяльныя міністэрства ці камітэты па справах нацыянальнасцей.

Не думаю, што сярэд беларускіх парламентарыяў знайшося шмат прычынавых праціўнікаў усіх гэтых канкрэтных

На скрыжаванні думак

У сваёй час ты доўга і паспяхова гуляў у саставе зборнай ССР. Гуляў — нацыянальная каманда Беларусі. Ці не адчуваецца нейкая другаснасць зборнай Беларусі ў параўнанні з зборнай СССР?

— Пакуль што праведзены толькі адзін матч і не варта рабіць паспешлівых вывадаў. Але маю сказаць адно: хвалявае было ніколі не менш, чым пачаць выступленні за Савіа. Аказваецца, ёсць у любімых матчы, нягледзячы на рангі. І няваж палідаж са зборнай Украіны быў не першым прычыном, але ж не першым.

— І ўсё ж адказнасці тады было больш?

— Бясспрэчна. Калі тут усё твае вартасці ведаюць дэталёва, дык там трэба было сабе ўсё неаднаразова зарэкаментаваць. Ды і працавалі на 1/6 сумы. А гэта — мінімум 200 мільянаў бальеўшчыкаў. Ды і цяпер, з узрастаннем, ужо больш разважліва ставіцца да кожнай сустрачкі.

— Ты так многа гаворыш пра ўраст... 35 — яшчэ даўка не старасці.

— Але па мерках той жа зборнай СССР яны ўжо даўно перапісалі іб «закурыўся». А тут ішч даоць «выхадзіць».

— І маюць рааіма. Той першы гол, адпаведна, першы гол зборнай Беларусі — ўжо ўвайшоў у гісторыю сусветнага футбала.

— Без перабольшвання, усе важнасці гэтага моманту я аразумее ўжо пазней. Я ўвогуле ніколі не вызначыўся выніковасцю, а тут адразу ў такім «маштабе». Што і казач — прыемна.

— Дарэчы, нааонт ўраст. Наша нацыянальная каманда даўка не з самых маладых у плане сярэдняга ўрасту. Ці не паўпывае гэта ў далейшым на якасць гульні?

— Не думаю. У гэтым выпадку вопыт патрэбна значна больш, чым маладосць.

— Сяргей, а як складаюцца адносіны з былым калегам, а зараз трэнерам у асобе Міхаіла Вергілія?

— Нармальныя працоўныя адносіны, без ценю пааібраства.

«Жанчына павінна заставацца прывабнай і грацыёзнай...»

адносіны з былым калегам, а зараз трэнерам у асобе Міхаіла Вергілія?

— Нармальныя працоўныя адносіны, без ценю пааібраства.

— І ўсё ж у параўнанні з маладымі нейкія логаты ёсць?

— Ёсць большыя дачы, а падытоўка супадае да нашых парадаў. А ў астатнім — працуюм, як усе.

— Многіх беларускіх футбалістаў зараз можна ўбачыць у блізкіх замежжы, у прыватнасці, у саставе украінскіх клубаў. Наўжо там умовы лепшыя?

— Гэта датычыцца ў асноўным хлопцаў, якія ўжо даставілі кова доўга гулялі і якіх цяпер павінна падаць пра будучыню. Украіна з фінансавога пункту погляду пакуль што прапанавае больш, чым Беларусь.

— Нядаўна Румбіч прывадаваў іаю правядзення ў Мінску адкрытых чэмпіянатаў па міні-футболе з запрашэннем вядучых еўрапейскіх клубаў. Ці да гэта наладзе?

— Усё будзе залежаць ад таго, які ганарар прапанавае гаспадар Румбіч.

— А сама ідэя?

— Выдатная. Я і сам з заадавальнаем паглядзеў бы на гульні прафесіяналаў, а пмы памыліся і сам пагуляў бы. Міні-футбол — вельмі «экспрэсіўнае і захвалінае відовішча, і калі з разузмам яго ажыццявіць, то можна аказвацца ў велькім выйгрышы з усіх бакоў».

На той погляд, нааколікі апраўдана стварэнне каманды «Беларусь» па суснісі, з аскалькі мінскага «Дынама»?

— Я не разуумею той шуніцы, якую ўзялі вакол «Беларусі». Наўжо лепшае выйсце — распрадаць вопытных і перспектывных ігракоў па адной поатай сумы? Да таго ж, яе мецца ў турнірнай табліцы гаворыць само за сабе. Прынамсі, з'явіўся класны клуб з даўкасажымі планами.

— Як працэс тама. Калі нічога не пераходзіць, праз год Беларусь астанецца некалькі клубаў у рознымі еўрапей-

адносіны з былым калегам, а

